

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Πολιτικά Κείμενα
- Επικοινωνία
- Links

 Home

Νομαρχιακές & Δημοτικές Εκλογές 2002

Designed and Implemented by
CompuLink Network S.A.

22/05/1997

ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ χρέος μου, όχι υστερόβουλο, με καθυστέρηση έστω και 24 ωρών, να απευθύνω τις καλύτερες ευχές στους Κωνσταντίνους και τις Ελένες.

Θέλω να ξεκινήσω με μία βασική διαπίστωση, την οποία με έχετε ακούσει να επαναλαμβάνω συχνά - και άλλωστε όλοι την χρησιμοποιούμε - ότι τα τελευταία 16 χρόνια η γενικότερη πορεία του τύπου μας υπήρξε παρακμιακή, με το γνωστό διάλειμμα της τριετίας που επιχειρήθηκε να αναστραφεί αυτή η πορεία, αλλά δεν ευοδώθηκε για τους γνωστούς λόγους.

Το λέμε αυτό όχι για λόγους συνθηματολογικούς, ούτε γιατί θέλουμε να δημιουργήσουμε κάποια στερεότυπα που επικοινωνιακά θα μας βοηθούσαν. Το λέμε αυτό, διότι οι απώλειες, τα σφάλματα και οι κατά περίπτωση εγκληματικές επιλογές που έγιναν, κάνουν εξαιρετικά επιβαρυντική τη θέση της χώρας μας στη συγκυρία που έρχεται και είναι πια πολύ κοντά μας. Μια συγκυρία που χαρακτηρίζεται κυρίως από τρία ιδιαίτερα γνωρίσματα.

Από τη μία, είναι ανάγκη να προλάβουμε το τρένο το ευρωπαϊκό για το οποίο ήδη υπάρχει μεγάλη καθυστέρηση. Είναι ομολογημένη, άλλωστε, η θέση του ουραγού της Ελλάδος και μάλιστα με τουλάχιστον διετή καθυστέρηση στη δυνατότητα συμμετοχής στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Με δεύτερο χαρακτηριστικό την ένταση στα εθνικά μας θέματα και κυρίως στις σχέσεις με τη γειτονική Τουρκία. Και τρίτον, τη μέχρι στιγμής την ελληνική αδυναμία να αξιοποιήσει, να διερευνήσει κατ' αρχήν με τρόπο μεθοδικό και να αξιοποιήσει με τρόπο αποτελεσματικό τις δυνατότητες που παρουσιάσθηκαν και εξακολουθούν να παρουσιάζονται στον ευρύτερο χώρο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως αναδιαμορφώθηκε μετά τις κοσμογονικές αλλαγές του τέλους της περασμένης δεκαετίας και των αρχών της δεκαετίας που διερχόμαστε. Γι αυτό, παρ' ό,τι σήμερα, όπως γνωρίζετε, είναι και καθορισμένη ημερήσια διάταξη - άλλωστε ήταν δέσμευση την οποία είχαμε αναλάβει από την πρώτη μας συνάντηση - επιθυμώ να σας απασχολήσω για λίγα λεπτά για ορισμένα από τα καίρια θέματα που απασχολούν την επικαιρότητα, αλλά θα απασχολούν κατά πάσα πιθανολόγηση με εντεινόμενο τρόπο τη χώρα και τον λαό στο άμεσο μέλλον, στο επικείμενο μέλλον.

Και το πρώτο ζήτημα αιχμής είναι οι εξελίξεις στις ελληνοτουρκικές

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

Αναζητήστε τις ομιλίες του προέδρου της Νέας Δημοκρατίας στην βουλή, σε περιοδείες και στα όργανα του κόμματος. Το αρχείο που έχετε στη διαθεσή σας ξεκινάει από τον **Απρίλιο του 1997**.

Επιλέξτε ημερομηνία καταχώρησης:

ΜΗΝΑΣ:

ΕΤΟΣ:

σχέσεις. Εξελίσξεις για τις οποίες είναι φυσικό κάθε Έλληνας - κατά μείζονα λόγο η Νέα Δημοκρατία - να αισθάνεται ανησυχία. Όχι γιατί έχουμε κάποια δεδομένη απέχθεια ή απόρριψη στην έννοια του διαλόγου. Άλλωστε, είναι οι Κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας και πριν το 1981, αλλά και στην περίοδο 1990-93, που επεχείρησαν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις και τις συνθήκες που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε εποικοδομητικό διάλογο.

Είναι πράγματι στόχος της Νέας Δημοκρατίας και στόχος της Ελλάδος να μπορέσουμε να βρούμε τους τρόπους εκείνους, με τους οποίους οι σχέσεις μας με τη γειτονική χώρα θα περάσουν σε μία άλλη φάση κατ'αρχήν σταδιακής ηρεμίας και κατ'ευκαίριο τρόπο ίσως και κάποτε εξομάλυνσης. Αν σκεφθεί κανείς τις δυνατότητες που θα υπήρχαν και θα διανοίγονταν με μια τέτοια προοπτική από κάθε πλευρά, είναι φυσικό αυτό να είναι θέση κάθε εχέφρονος Έλληνα.

Από τη βασική, όμως, αυτή παραδοχή μέχρι το πώς διαμορφώνονται οι συνθήκες και οι προϋποθέσεις και πώς η εκάστοτε Κυβέρνηση, και εν προκειμένω η σημερινή, αντιμετωπίζει και χειρίζεται αυτά τα θέματα, υπάρχει και μπορεί να υπάρχει μεγάλη διαφορά και πραγματικός λόγος ανησυχίας και επιφυλάξεων.

Το λέω αυτό, διότι όσον αφορά τη γείτονα, πρώτον μεν είναι εύλογη η αμφισβήτηση του κατά πόσον υπάρχει φερέγγυος συνομιλητής. Όχι μόνο για τους δομικούς λόγους αστάθειας τους οποίους όλοι γνωρίζουμε για την Τουρκία, αλλά και διότι η συγκεκριμένη Κυβέρνηση η σημερινή, όπως καθημερινά επιβεβαιώνει ακόμα και η ειδησεογραφία, έχει εξαιρετικά προβλήματα να πείσει οποιονδήποτε, και βεβαίως το διεθνές περιβάλλον, ότι μπορεί να εκπροσωπεί μια διάσταση έστω μακροπρόθεσμη στην τουρκική πολιτική.

Το δεύτερο σημείο είναι ότι οι ελληνικές Κυβερνήσεις και ιδίως οι Κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας, έθεταν ένα πλαίσιο για να δρομολογηθεί ο διάλογος. Και το πλαίσιο αυτό είναι γνωστό ότι χαρακτηρίζεται από τις τρεις προϋποθέσεις: του σεβασμού της εδαφικής ακεραιότητας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδος, του σεβασμού στο διεθνές δίκαιο και στις διεθνείς συνθήκες και βέβαια την απόρριψη της απειλής χρήσης βίας.

Και δημιουργεί ερωτηματικά το γεγονός ότι και στην επίσημη φρασεολογία της Κυβέρνησης ή ακόμα και στις μεθοδευμένες ή όχι διαρροές, που είναι άλλωστε γνώριμος τρόπος ή τέχνασμα να καλλιεργείται η ατμόσφαιρα στην Κοινή Γνώμη, που φαίνεται ότι κάνει η Κυβέρνηση, συχνά - ίσως με τη δικαιολογία ότι αυτά είναι αυτονόητα - παραλείπονται κάτι ή κάποιες από αυτές τις προϋποθέσεις.

Είναι, όμως, ακόμα σημαντικότερη η παρατήρηση ότι, ενώ μεθοδεύτηκε η έναρξη κάποιας μορφής διαλόγου - της γνωστής με τις επιτροπές εμπειρογνομόνων - οφείλουμε εδώ να υπογραμμίσουμε και να σημειώσουμε ότι η γειτονική χώρα, ενώ είχε την ευκαιρία, αποδεχόμενη το κείμενο

των 15 της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την άρση των επιφυλάξεων για το χρηματοδοτικό πρωτόκολλο, απέφυγε να το κάνει. Στην ουσία, δηλαδή, παρά τα συμφραζόμενα, μπορεί κανείς να ισχυρισθεί βάσιμως ότι η Τουρκία δεν ήρε την επικρεμάμενη απειλή για χρήση βίας και παρ' όλα αυτά κάποιου είδους διάλογος έχει μεθοδευτεί.

Είναι γνωστές, επίσης, οι κυβερνητικές δικαιολογίες. Ασχέτως σκοπιμότητας, που μπορεί να έχει να κάνει με τις εσωκομματικές ισορροπίες στον κυβερνητικό χώρο, οι δικαιολογίες ότι αυτά, κατά πάσα πιθανότητα, δεν οδηγούν πουθενά και γίνονται απλώς για λόγους «δημοσίων σχέσεων» προς την ευρύτερη διεθνή κοινότητα. Αυτό, εκτός του ότι, κατ' αρχήν, συνιστά ευθεία βολή προς την ίδια τη διαδικασία επί της ουσίας, από την άλλη πλευρά, αναδεικνύει ότι πιθανώς εσωκομματικές προτεραιότητες, επηρεάζουν την ελληνική θέση. Και αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Και είναι εξαιρετικά επικίνδυνο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διότι όσο καλή διάθεση κι αν έχει κανείς - και νομίζω, τουλάχιστον εμείς, η Νέα Δημοκρατία, την έχουμε επανειλημμένα αποδείξει - όσο γαλήνια και νηφάλια προσέγγιση κι αν έχει κανείς στα ελληνοτουρκικά, δεν μπορεί να του διαφεύγει, δεν μπορεί να διαφεύγει της προσοχής κανενός ότι υπάρχει μια συστηματική προσπάθεια από την πλευρά της Τουρκίας να καθιερώσει την εικόνα της περιφερειακής ισχυρής δύναμης, με άλλα λόγια της χώρας εκείνης που μπορεί να αξιώνει από τους γείτονές της - και όχι μόνο την Ελλάδα - να προσαρμόζουν, περισσότερο ή λιγότερο, τη δική τους συμπεριφορά στις δικές της αξιώσεις, εν προκειμένω όμως και πιο συγκεκριμένα, μια πολιτική που οδηγεί μεθοδικά και συστηματικά στην ανατροπή του καθεστώτος που διέπει το Αιγαίο.

Υπάρχει, όμως, κι ένας άλλος κίνδυνος. Διάλογος, με ή χωρίς εισαγωγικά, που δεν έχει προετοιμαστεί καλά, δεν έχει αποσαφηνιστεί και η διαδικασία και ο στόχος και η ατζέντα, η ημερήσια διάταξη, κινδυνεύει να οδηγήσει σε δύο πιθανές εναλλακτικές λύσεις: Από τη μία, αποφάσεις ή έστω ενδείξεις συμπεριφοράς στα εξωτερικά θέματα που θα συνιστούσαν κακό προηγούμενο σε σχέση με τον τρόπο που η Ελλάδα θέλει και πρέπει να υπερασπίζεται τα εθνικά της δίκαια. Από την άλλη, διακοπή διαλόγου και πιθανώς ανανεωμένη ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Ένταση η οποία στο παρελθόν έχει δείξει ότι κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει ότι μπορεί να φθάνει και σε κρίση. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οφείλω ακόμη να επισημάνω ότι όλα αυτά οδηγούν στον προβληματισμό σε σχέση με τη βαθύτερη αντιμετώπιση και προσέγγιση που έχει ο κυβερνητικός χώρος, ή η κρατούσα ηγετική ομάδα του κυβερνητικού χώρου, για τα μεγάλα αυτά ζητήματα. Διότι είναι φανερό ότι ενοχές, συμπλέγματα ή συμπεράσματα έστω, λογικά συμπεράσματα, από τις ζημίες που έκανε η υπερβολική συμπεριφορά στα εξωτερικά θέματα των προηγούμενων Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, με τις εύκολες αναγωγές σε κραυγές, σε ένταση, σ' αυτό που θα λέγαμε, θα

τιτλοφορούσαμε υπό τον ευρύτερο όρο πατριδοκαπηλεία, κινητροδοτεί τη σημερινή Κυβέρνηση να υιοθετεί συμπεριφορές που επιχειρεί να βρίσκει τίτλους η αναγνώριση συμπεριφοράς «σύγχρονης» - μου επιτρέπεται τον όρο - «κοσμοπολίτικης». Και νομίζω ότι έχουμε συμφωνήσει εδώ και πολλά χρόνια ότι η Νέα Δημοκρατία είναι το εθνικά υπεύθυνο εκείνο κόμμα που με περισσή περίσκεψη αποφεύγει τις εύκολες κραυγές, δεν παρασύρεται σε σωβινισμούς μικροπολιτικής σκοπιμότητας και επανειλημμένα έχουμε υποστεί και την κριτική, ότι η άλλη πλευρά είναι περισσότερο ευαίσθητη σ' αυτά τα ζητήματα, ακριβώς διότι με μεγάλη ευκολία έρρεπε και υιοθετούσε φραστικά, με καθαρά προσανατολισμό την εσωτερική κοινή γνώμη, συμπεριφορών και φράσεολογίας εντονότερης ή και πολύ κατά περίπτωση εντονότερης. Εάν αυτό είναι αληθές - και νομίζω όλες οι ενδείξεις που έχουμε κατατείνουν προς τα εκεί - προκύπτει ένα πολύ σημαντικό ζήτημα: Κατά πόσον τα κορυφαία αυτά θέματα είναι ικανή η σημερινή Κυβέρνηση να τα χειρίζεται και αν έχει την κατάλληλη προπαρασκευή, όχι μόνο στο επίπεδο της γνώσης και της εμπειρίας, αλλά και στο επίπεδο της ψυχικής προετοιμασίας που χρειάζεται να κρατήσει τη σωστή πορεία ανάμεσα σε ένα στενό εθνοκεντρισμό που δεν λαμβάνει υπ' όψιν του τις διεθνείς εξελίξεις, τις επικρατούσες τάσεις και απόψεις - κανείς δεν ζει μόνος του σ' αυτόν τον κόσμο, κανείς δεν μπορεί να επιβάλει κατ' ανάγκην όλες του τις απόψεις - αλλά, από την άλλη πλευρά, και τον κίνδυνο του να διολισθαίνει κανείς στην προσπάθεια του να γίνεται αρεστός, να αποφεύγει πιέσεις, με ή χωρίς εισαγωγικά, και κριτική, να θεωρείται ή να κατατάσσεται με ευκολία σε εθνικιστικές εκδοχές, σε συμπεριφορές τις οποίες αυτό το Έθνος μπορεί να πληρώσει στο μέλλον. Άλλωστε, γνωρίζουμε όλοι τα εθνικά θέματα δεν είναι αντικείμενο χειρισμών του βραχύβιου μιας Κυβέρνησης. Αλλά, ενίοτε, μπορεί να σφραγίσουν τη μελλοντική πορεία ενός τόπου. Τα λέω αυτά, γιατί, επιμένοντας, βέβαια στη συνεπή και σώφρονα συμπεριφορά μας σ' αυτά τα ζητήματα θεωρώ υποχρέωση μου να εκφράσω και προς την Κοινοβουλευτική Ομάδα αυτές τις ανησυχίες και την υποχρέωσή μας και ευθύνη μας με τη στάση μας, τη συμπεριφορά μας και τις τοποθετήσεις μας να αναδεικνύουμε προς τον Ελληνικό Λαό την αίσθηση ότι πέρα και πάνω από τις ανησυχίες που δικαιολογημένα έχει υπάρχει μία πολιτική δύναμη της οποίας η παρελθούσα συμπεριφορά, αλλά και η σημερινή γραμμή και τοποθέτηση πείθει για τη φερεγγυότητα, τη συνέπεια στάσης και απόψεων και βεβαίως ότι υπάρχει πάντα αυτή η εθνική πολιτική δύναμη που μπορεί και να παρέμβει, αλλά και να χειριστεί με επιτυχέστερο -για εθνικά και όχι κομματικά οφέλη- τρόπο τα ζητήματα αυτά. Συμβαίνει μάλιστα η συγκυρία αυτή να επηρεάζεται από τις εξελίξεις στο ευρωπαϊκό επίπεδο -δεν μιλώ τώρα για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, μιλώ για τη συνεχιζόμενη Διακυβερνητική- με κατ

αρχην ενοειζεις που οεν ειναι ιοιαιτερα ενθαρρυντικες για τα σημεια εκεινα που για λογους ευνοητους και γνωστους σε ολες και ολους μας αποτελουν ελληνικες προτεραιοτητες. Ειτε που να εχουν σχεση δηλαδη με την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας ή έστω κάποια φραστική εγγύηση σε σχέση με τα υφιστάμενα σύνορα, είτε σε σχέση με τη θεσμική ισοτιμία.

Όλα αυτά τα θέματα, που απασχολούν όλους μας και όλους τους Έλληνες και όλες τις Ελληνίδες, οδηγούν σε μία κορύφωση προβληματισμού κατά πάσα πιθανότητα τις επόμενες εβδομάδες με σημείο βαρύτητας τα μέσα προς τέλος Ιουνίου. Τυχαίνει να συμπίπτει εκεί και η Σύνοδος Κορυφής, αλλά και η υποτιθέμενη περαίωση των εργασιών αυτής της ιδιότυπης διαδικασίας ελληνοτουρκικού διαλόγου. Και νομίζω ότι είναι ορθό πριν από τις θερινές διακοπές να συγκληθεί η Κοινοβουλευτική Ομάδα της Νέας Δημοκρατίας και να συζητήσουμε, κατάλληλα προετοιμασμένοι, γι αυτό και το προαναγγέλλω από τώρα, τα κορυφαία αυτά ζητήματα. Πρέπει να εμπεδώσουμε στον ελληνικό λαό ότι μπορεί να υπάρχει μία Κυβέρνηση που δίνει την αίσθηση ότι δολιχοδρομεί, ότι αμφιρρέπει, ότι ακόμα και στο κορυφαία εθνικά ζητήματα έχει μείζονα εσωκομματικά προβλήματα και γι αυτό επιχειρεί με μπαλώματα να βρίσκει τις τεχνητές κατά περίπτωση ισορροπίες. Είναι ακριβώς η στιγμή που πρέπει να δώσουμε εμείς την αίσθηση ότι υπάρχει μια πολιτική δύναμη που ξέρει να τα χειρίζεται, ξέρει να τα αντιμετωπίζει, ξέρει να διαλέγεται πάνω σ αυτά, χωρίς κατ ανάγκη να είναι ταυτισμένες όλες οι απόψεις σε ένα μεγάλο και δημοκρατικό κόμμα, αλλά ξέρει να τις συνθέτει και να χαράζει πολιτική πάνω ακριβώς σ αυτά τα πολύ ευαίσθητα ζητήματα. Χωρίς να δεσμεύω τη Γενική Γραμματεία η άποψή μου είναι ότι η εβδομάδα που κατά πάσα πιθανότητα θα είναι η τελευταία της βουλευτικής συνόδου, εκείνη η εβδομάδα δηλαδή που αρχίζει 9 Ιουνίου, θα ήταν ίσως η καταλληλότερη από πλευράς επικαιρότητας και χρονικού προσδιορισμού στιγμή να συγκληθεί εκ νέου η Κοινοβουλευτική Ομάδα με κύριο θέμα της τα θέματα αυτά.

Κύριες και κύριοι συνάδελφοι,

Έρχομαι να κάνω λίγα σχόλια για τα οικονομικά. Βέβαια τα είπαμε μόλις πριν από λίγες μέρες στην προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση στη Βουλή. Έχει όμως σημασία γιατί πρέπει να θυμόμαστε ότι η οικονομική ευεξία μιας χώρας και βεβαίως της δικής μας χώρας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ικανότητά της να χειρίζεται τα εξωτερικά ζητήματα, τις μεγάλες εθνικές υποθέσεις. Και είναι βέβαιο ότι ένας από τους λόγους που η Ελλάδα παρουσιάζεται ενίοτε όχι στην όσο ισχυρή θα ήθελε θέση για να επηρεάσει τις διεθνείς εξελίξεις σχετίζεται και με τις πολύ κακές επιδόσεις. Και βεβαίως τον ανάλογο αντικατοπτρισμό που έχουν αυτές οι επιδόσεις στις διαθέσεις ακόμα και συμμάχων και εταίρων.

Κάνω αυτή την παρατήρηση, που άλλωστε είναι γνωστή, για να φθάσω σε

μία σημερινή, τουλάχιστον από πλευράς δημοσιότητας πληροφορία. Για τα όσα θρυλούνται, κυρίες και κύριοι, συνάδελφοι, η έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στην ουσία επιβεβαιώνει ό,τι τους είπαμε προχθές στη Βουλή. Κανείς δεν αμφισβήτησε, ούτε εμείς, την όποια οριακή βελτίωση ορισμένων δεικτών. Το κρίσιμο όμως ζήτημα είναι ότι αυτή η οριακή βελτίωση δεν οδηγεί πουθενά εάν δεν γίνουν οι σοβαρές τομές στα τεράστια διαρθρωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει και η δομή αλλά και η δραστηριότητα η οικονομική στην πατρίδα μας.

Τί τους είπε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο: Πρώτον. Μην στηρίζεστε στους φόρους. Δεύτερον. Συμμαζέψτε τις δαπάνες του δημοσίου. Τρίτον. Προχωρήστε σε αποκρατικοποιήσεις προβληματικών, ΔΕΚΟ και λοιπών περιπτώσεων όπου το δημόσιο ασκεί οικονομική παραγωγική δραστηριότητα και Τέταρτον. Μεταρρυθμίστε, βελτιώστε, αναβαθμίστε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η διοίκηση.

Τα λέω όχι για να επικαλεστώ, όπως συχνά γίνεται στην Ελλάδα και μάλιστα -επιτρέψτε μου να το πω αυτό ως αιχμή προς τους σήμερα κυβερνώντες- να αναζητούμε την αναγνώριση ή τις όποιες τοποθετήσεις εκτός Ελλάδος φορέων ή προσώπων για να αναδεικνύουμε τη φερεγγυότητα της πολιτικής μας, πρακτική που άλλωστε έχει καταστεί αναξιόπιστη γιατί επιλεκτικώς κάθε φορά γίνονται οι αναφορές στα όσα λένε οι διεθνείς οργανισμοί. Λέμε δηλαδή εκείνα ή λένε εκείνα που βολεύουν ή μπορεί να εμφανισθεί ότι βολεύουν και αποσιωπούμε ή επιχειρούμε να διαστρέψουμε εκείνα που είναι ενοχλητικά ή επισημαίνουν ευθύνες και προτεραιότητες που, πιθανώς, κατά την άποψη των σήμερα κρατούντων, εμπεριέχουν σοβαρό πολιτικό και κοινωνικό κόστος.

Τα λέω αυτά γιατί κινδυνεύουμε για μια ακόμα φορά από τους εύκολους εξωραϊσμούς και τις ωραιοποιήσεις. Αντί για συγκροτημένη οικονομική πολιτική, η άποψή μου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ότι έχουμε περισσότερο να κάνουμε με μια συγκροτημένη και καλά μεθοδευμένη επικοινωνιακή πολιτική γύρω από αυτά τα ζητήματα. Χωρίς πάλι να μην αναγνωρίζω, όπως πρέπει να κάνουμε, τις όποιες θετικές εξελίξεις σε κάποια απ τα μέτωπα, με πολιτική όμως προσέγγιση και θα έλεγα μάλιστα και με μείγμα πολιτικής προσέγγισης που όχι απλώς έχει εξαντλήσει τα περιθώρια βελτίωσης των όποιων δεικτών, αλλά, που αρχίζει πλέον να δείχνει ότι οι αρνητικές συνέπειες από αυτή τη δοσολογία τείνουν να υπερβαίνουν τις όποιες θετικές τους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Έρχομαι σε ένα ζήτημα που απασχολεί έντονα την επικαιρότητα, θα την απασχολήσει πολύ περισσότερο στις ερχόμενες εβδομάδες και, βεβαίως, θα είναι το αντικείμενο της επόμενης προ ημερήσιας διατάξεως συζήτησής στη Βουλή: Ο κοινωνικός διάλογος. Προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση η οποία, εάν δεν το έχετε πληροφορηθεί, ανεβλήθη από τη Δευτέρα 26 Μαΐου, κατά πάσα πιθανότητα μετακινείται την 10η Ιουνίου, ημέρα Τρίτη.

ημερα τριτη.

Και θέλω κι εδώ να πω ότι η Νέα Δημοκρατία είναι το κατ'εξοχήν κόμμα του διαλόγου και του κοινωνικού διαλόγου. Με τη διαφορά ότι αυτός ο διάλογος οφείλει να είναι μόνιμος, διαρκής και να εξασφαλίζει την αμφίδρομη επικοινωνία μεταξύ των παραγωγικών εταίρων και, βεβαίως, του Κράτους. Δεν μπορεί να χρησιμοποιείται και να κινδυνεύει βέβαια να χάσει και την αξιοπιστία του, όχι η Κυβέρνηση που δεν μας ενδιαφέρει και πολύ-πολύ, αλλά η έννοια του διαλόγου. Να τραυματίζει δηλαδή την σχέση εμπιστοσύνης που πρέπει να οικοδομείται μεταξύ των κοινωνικών εταίρων όταν δίνεται τουλάχιστον η αίσθηση -για κάποιους είναι και βεβαιότητα- ότι αξιοποιείται ο διάλογος, είτε για να δημιουργήσει το απαραίτητο προπέτασμα, είτε για να καλλιεργηθούν άλλοι πολιτικών επιλογών που φοβάται να τις ανακοινώσει η Κυβέρνηση και μάλιστα με έναν τρόπο που θεσμοθετημένους, από την ίδια την Κυβέρνηση, θεσμούς διαλόγου, όπως είναι η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, στην ουσία τους παρακάμπτει και τους ακυρώνει. Πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι είναι αναμφισβήτητο πως και η Ελλάδα δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει τις εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στον ευρύτερο διεθνή χώρο και βεβαίως και στην Ευρώπη. Οφείλουμε να αναζητήσουμε, πράγματι, τις μεταρρυθμιστικές εκείνες προσεγγίσεις που θα εξασφαλίσουν την προσαρμογή και από πλευράς εργασιακού, αλλά και από πλευράς ασφαλιστικού καθεστώτος της Ελλάδος στη σύγχρονη πραγματικότητα. Κανείς δεν μπορεί να υπερασπίζεται την εμμονή στο παρελθόν και στα περασμένα. Από την άλλη πλευρά όμως εάν είναι να δημιουργηθούν οι συνθήκες που θα επιτρέψουν τη συναίνεση των βασικών κοινωνικών εταίρων σε τέτοιου είδους μεταβολές σημαίνει ταυτόχρονα ότι οφείλεται να εξασφαλισθούν, τουλάχιστον, δύο προϋποθέσεις: Η μία είναι η διάθεση της πολιτείας μέσα από αυτή την αναθεώρηση να αναδείξει το πρόσωπο εκείνο που θα εξασφαλίζει την κοινωνική πρόνοια. Και το δεύτερο είναι -και επιμένω σ' αυτό- ότι θα πρέπει η ίδια η Κυβέρνηση και το Κράτος να δώσουν το καλό παράδειγμα. Θα είναι αδιανόητο να επιχειρηθεί να φορτωθούν ειδικά οι εργαζόμενοι ή οι συνταξιούχοι του ιδιωτικού τομέα τα σπασμένα της κυβερνητικής ανικανότητας. Μια Κυβέρνηση που αδυνατεί να συμμαζέψει την ίδια τη δική της εσωτερική δημοσιονομική διαχείριση ελάχιστη φερεγγυότητα έχει να προτείνει, επιβαρυντικές μάλιστα, αλλαγές για άλλους. Οιοποίοι, συγκριτικά τουλάχιστον, είναι και ασθενέστεροι.

Οφείλω εδώ να κάνω μια παρατήρηση. Για να καταδείξω ότι ο ισχυρισμός περί εκσυγχρονισμού καθημερινά αποδεικνύεται ένα ακόμα επικοινωνιακό τέχνασμα ίσως μάλιστα και η σύγχρονη μορφή λαϊκισμού. Θα θυμάστε όλες και όλοι με πόσο ένταση η αντιπολίτευση τότε του ΠΑΣΟΚ και βεβαίως η κυβέρνηση που προέκυψε μετά τις εκλογές του '93 καταδίκασε και κατήγγειλε τις νομοθετικές παρεμβάσεις στο καθεστώς της κοινωνικής ασφάλισης των Κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας -έτσι

κοινωνικής ασφάλειας των κυβερνήσεων της νέας Δημοκρατίας. Είναι απλοϊκά να το πω- τους νόμους Σουφλιά και Σιούφα. Και σήμερα έρχεται και στηρίζει όλη της την πολιτική εκεί και μάλιστα ισχυρίζεται ότι τις επιτρέπεται να κερδίσει χρόνο για να μην αγγίξει το πράγματι πολύ ευαίσθητο αυτό θέμα, ακριβώς επειδή κατά τις εκτιμήσεις της μπορεί για κάποια χρόνια να στηρίζεται στις ρυθμίσεις που έγιναν. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, Έρχομαι σε ένα θέμα το οποίο διεξοδικότερα θα αναπτυχθεί μετά από τους καθ ύλην αρμόδιους εισηγητές, όμως θέλω και να πω δυο λέξεις. Στο τεράστιο κεφάλαιο «διοικητική μεταρρύθμιση» αναμφισβήτητα μια από τις πολύ μεγάλες προτεραιότητες είναι η αποκέντρωση και βεβαίως η ισχυρή αυτοδιοίκηση. Στο θέμα της αυτοδιοίκησης γενικότερα, δυο παρατηρήσεις αξίζει να γίνουν: Η μία είναι ότι είναι ένας χώρος τον οποίο λυμαίνονται εξακολουθητικά οι Κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, παρουσιάζοντας διάφορες κατά καιρούς, πυροτεχνικά παρουσιασμένες καινοτομίες, συνήθως πρόχειρους πειραματισμούς, πειραματισμούς την προχειρότητα των οποίων πληρώνουν οι Έλληνες και η αυτοδιοίκηση σύντομα μετά την εξαγγελία τους. Κλασική περίπτωση ο δεύτερος βαθμός αυτοδιοίκησης. Η παρατήρηση όμως αυτή δεν μπορεί να σκιάσει τη δεύτερη. Και η δεύτερη είναι ότι έχουμε διαχρονικά ως κόμμα επιδείξει μια ατολμία στο να πρωταγωνιστήσουμε σε προτάσεις, παρεμβάσεις, σχεδιασμό του πώς αντιλαμβανόμαστε εμείς τη μελλοντική διάρθρωση όχι μόνο του κράτους, αλλά της αυτοδιοίκησης και της περιφερειακής ανάπτυξης. Και είναι η ώρα να το κάνουμε. Και βεβαίως είναι η ώρα να το κάνουμε έτσι κι αλλιώς. Επιτείνεται η ανάγκη αυτής της προτεραιότητας από το γεγονός ότι για μια ακόμα φορά παρουσιάζεται η Κυβέρνηση να πειραματίζεται αδόκιμα με τέτοιου είδους λεπτά θέματα. Θα ακούσουμε σε λίγα λεπτά περισσότερα για τις συνενώσεις. Εκείνο που θέλω εγώ να πω είναι ότι μου φαίνεται αδιανόητο σε μια ελεύθερη πολιτεία και κοινωνία να επιχειρούνται τέτοιες μεταρρυθμίσεις και μάλιστα που αφορούν εκατομμύρια ανθρώπους, χωρίς να διεκδικείται η σύμφωνη γνώμη τους, η συναίνεσή τους. Κανένας δεν εθелоτυφλεί. Όλοι γνωρίζουμε ότι σε πολλές περιπτώσεις υπό τις σύγχρονες συνθήκες η πολυσπερμία ειδικά πολύ μικρών μονάδων αυτοδιοίκησης δεν συμβάλλει ούτε στην καλή τους λειτουργικότητα, ούτε στην αποτελεσματικότητα που απαιτείται. Από την άλλη πλευρά όμως είναι αναμφισβήτητο ότι ο μόνος τρόπος που μπορεί αυτό να γίνει και να γίνει επιτυχημένα, εκτός από τον αναγκαίο σχεδιασμό που και αυτός ελλείπει, είναι η συναίνεση των ίδιων των ενδιαφερομένων. Και είναι ακόμα μεγαλύτερη η προτεραιότητα αυτό να το προτείνει και να επιμείνει πάνω σ αυτό ένα κόμμα, οι βασικές αξίες και αρχές του οποίου περιστρέφονται γύρω από την έννοια της ελευθερίας του ανθρώπου και της ελευθερίας της επιλογής του. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Θα ήθελα και στην Κοινοβουλευτική Ομάδα να πω ότι είναι χρέος και ευθύνη μας να αναδείξουμε ως κορυφαίο ζήτημα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας το θέμα της Παιδείας.

Και το λέω όχι μόνο για τους γνωστούς σε όλους λόγους που περιτεύει να επαναληφθούν σήμερα. Αλλά διότι ειδικά στον τομέα αυτό η κυβερνητική ανικανότητα και αποτυχία έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις. Είναι αδιανόητο να συζητούμε για την Ελλάδα του 21ου αιώνα, είναι αντιφατικό να μιλάμε για τις προοπτικές και τις ευκαιρίες που θα έχει η Ελλάδα στα επόμενα χρόνια και μάλιστα με το νέο καταμερισμό εργασίας και μάλιστα σε μια εποχή που αναδεικνύεται σαφώς ότι το συγκριτικό πλεονέκτημα θα το έχει εκείνος που μπορεί να αξιοποιεί τη γνώση και μάλιστα με ταχύτητα και να βλέπουμε τα φαινόμενα που και σήμερα ακόμα απασχολούν με τρόπο θα έλεγα ευτελιστικό τη δημοσιότητα.

Το μόνο που έκαναν τέσσερα χρόνια οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, ήταν να επιχειρούν -και σε μεγάλο βαθμό το επέτυχαν -να ακυρώσουν τις μεταρρυθμιστικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας. Και μάλιστα θα ήθελα εδώ να επισημάνω, με αιχμή δυο πράγματα: Πρώτα απ' όλα εκείνες τις μεταρρυθμίσεις που προσπαθούσαν να απομονώσουν ή έστω να περιορίσουν τον έντονο κομματικό παρεμβατισμό στα θέματα παιδείας και δεύτερο, ίσως ακόμα σημαντικότερο, ανέδειξαν με τις πρωτοβουλίες τους την απέχθειά τους στην έννοια και την πρακτική εφαρμογή της αξιολόγησης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν απορρέει μόνο από τις ιδεολογικές και φιλοσοφικές μας αρχές, αλλά είναι σήμερα αποδεδειγμένο σε παγκόσμιο επίπεδο ότι καθεμιά και ο καθένας μας, εννοώ ως πολίτες, αξιολογείται και πρέπει να αξιολογείται. Και να αναλαμβάνει και την ατομική ευθύνη των θετικών ή μη συνεπειών της συμπεριφοράς του και των πράξεων του. Το λέω αυτό όχι μόνο για το θέμα Παιδεία. Την ίδια απέχθεια εμφανίζει ο κυβερνητικός χώρος να εισάγει διαδικασίες αξιολόγησης σε όλα τα επίπεδα, στη διοίκηση για παράδειγμα. Και όχι μόνο σε ό,τι έχει σχέση, σε ότι έχει σχέση με τις συμπεριφορές και τις επιδόσεις ατόμων, αλλά ακόμα και θεσμών.

Με όλες αυτές τις σκέψεις καλούμαστε να πορευθούμε. Και καλούμαστε όχι μόνο να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας ως παράταξη, αλλά και να περάσουμε σε μια φάση δράσης, κλιμακούμενης δράσης, όχι με προτεραιότητα την υπερκινητικότητα και τα πολλά λόγια, αλλά την φερέγγυα, την σοβαρή παρέμβαση εκείνη που πράγματι πείθει όχι μόνο για την κριτική, τις κριτικές επισημάνσεις, την αντίδραση αν θέλετε σε κακές κυβερνητικές πρωτοβουλίες ή πράξεις, αλλά κυρίως την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και τις παρεμβάσεις της για να αλλάξει η διαδρομή αυτού του τόπου και από την παρακμιακή πορεία να περάσουμε να περάσουμε σε πορεία ανάταξης. Με αυτή την έννοια οι ευθύνες όλων μας είναι μεγάλες. Δεν μπορούμε να αρκούμαστε απλώς σ

ένα συμβατικό παιχνίδι σύμπτυξης - αντίστοιχης. Διότι εάν το κάνουμε αυτό ή αν αφήναμε να διαφανεί αυτό, θα δημιουργούσαμε την αίσθηση ότι, σε τελική ανάλυση, το παιχνίδι καλά κρατεί και ο τελικός στόχος είναι μόνο οι εναλλαγές όταν συμβαίνουν στην εξουσία και με βαθύτερο βέβαια κίνητρο την νομή της εξουσίας. Ενώ έχει αποδειχθεί εναργέστατα νομίζω ότι εάν δημιουργείται αυτή η αίσθηση και ακόμα χειρότερα αν αυτός είναι ο βασικός στόχος και όταν έρθει αυτή η ώρα δεν ξέρεις τι να την κανείς αυτή την εξουσία και κυρίως να την αξιοποιήσεις για θετικές παρεμβάσεις και μάλιστα σε μια εποχή που πρέπει να έχουν το χαρακτήρα του καινοτόμου και του τολμηρού και βέβαια όχι ηθελήμενα, αθέλητα να μην μπορείς να κάνεις αυτό που πρέπει και να χρεώνεσαι την εύκολα επικρατήσασα τα τελευταία χρόνια άποψη, ότι όλοι το ίδιο είναι. Ενώ το δικό μας χρέος είναι να διαφανεί, όπως το πιστεύουμε και όπως είναι και η ιστορική πραγματικότητα, ότι όχι απλώς δεν είμαστε όλοι το ίδιο, αλλά η χρέωση για αυτή την παρακμιακή τροχιά αποκλειστικά σχεδόν απευθύνεται σε μια συγκεκριμένη πολιτική παράταξη, η οποία παρά τις όποιες αλλαγές προσώπων αποπνέει κατά βάθος και την ίδια νοοτροπία και την ίδια φιλοσοφία και σε μεγάλο βαθμό ακόμα και τα πρόσωπα, ως βασικοί πρωταγωνιστές, παραμένουν τα ίδια.

Γι αυτό θα σας πω πολύ λίγα λόγια σε σχέση με το κόμμα. Είναι βέβαιο ότι πρέπει προχωρήσουμε στην ανασυγκρότηση του κομματικού μας φορέα. Όχι γιατί δεν έχει επιτελέσει στο παρελθόν τη δουλειά του καλά. Αλλά γιατί αφενός μεν παραλείψεις και αδυναμίες που έχουν διαφανεί πρέπει να διορθωθούν και αφετέρου διότι αντιμετωπίζουμε την πρόκληση ενός διαφορετικού κοινωνικού περιβάλλοντος. Η αναζήτηση για παράδειγμα -και με έχετε ακούσει καιάλλη φορά να το λέω- η αναζήτηση για παράδειγμα ως πρώτου στόχου της ποσοτικής εξάπλωσης ή μεγέθυνσης όχι απλώς δεν επαρκεί, αλλά ίσως να μην είναι και ζήτημα πολύ μεγάλου ενδιαφέροντος πια. Εκείνο που πρέπει να πετύχουμε είναι το ποιοτικό. Το ποιοτικό και σε ανθρώπους, αλλά και σε πολιτική έκφραση ιδίως κατά τόπο και καθ ύλην. Στις κατά τόπους και καθ ύληναρμόδιες οργανώσεις μας. Οφείλουμε ακόμα να προσελκύσουμε στελέχη ή και εκείνα που για διάφορους λόγους δεν δραστηριοποιούνται είτε νέα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να γίνουμε ελκυστικοί. Και το ελκυστικό δεν έχει σχέση μόνο με την επίσημη έκφραση του κόμματος όπως αναδεικνύεται στη Βουλή ή στις τηλεοπτικές αναμετρήσεις κορυφαίων στελεχών, αλλά πρέπει να γίνουμε ελκυστικοί στον Τόπο, στο τοπικό, σε περιφερειακό επίπεδο. Και αυτό σημαίνει ανάλογη συμπεριφορά, ανάλογη πολιτική έκφραση και ανάλογα πρόσωπα. Σε πρακτικό τώρα επίπεδο: Έχουμε ξεκινήσει τη μελέτη των τροποποιήσεων και αναθεωρήσεων που χρειάζονται για τον Κανονισμό Περιφερειακής Οργάνωσης, στην ουσία δηλαδή μετά το Καταστατικό, που μεταβάλλεται μόνο με συνεδριακή διαδικασία, του Κανονισμού εκείνου, των διατάξεων

εκείνων που επηρεάζουν και διαγράφουν, περιγράφουν τον τρόπο που λειτουργεί η κομματική μας οργάνωση.

Είναι επίσης επιβεβλημένο και στην επόμενη Κεντρική Επιτροπή που θα λάβει χώρα σε λίγες μέρες από σήμερα θα προτείνω να αποφασιστεί η διαδικασία που θα αρχίσει αμέσως μετά για την εκκαθάριση των μητρώων μας. Κορυφαίο και αυτό το ζήτημα καθώς όλοι γνωρίζουμε από την εμπειρία μας. Και μένω σ αυτό.

Μια άλλη δραστηριότητα που ξεκινά τις επόμενες μέρες είναι η οικονομική μας εξόρμηση, αφού η εκτελεστική επιτροπή προ ολίγων ημερών με εξουσιοδότησε να συγκροτήσω την Κεντρική Οικονομική Επιτροπή.

Θέλω εδώ να κάνω όμως μια παρατήρηση. Γιατί κατά περίπτωση διάφορα γράφονται και δυστυχώς και σήμερα πάλι σε κάποια τουλάχιστον εφημερίδα αφήνονται κάποιοι υπαινιγμοί.

Πρέπει να σας πω ότι η διαχείριση των οικονομικών του κόμματος είναι άμωμη. Και μάλιστα εδώ και χρόνια ελεγχόμενη από ορκωτούς λογιστές. Έχουμε χρέος. Πράγματι. Χρέος επίσημο και γνωστό, αν το θυμάμαι ακριβώς είναι 6,3 δις. Αλλά οφείλουμε να ξέρουμε, γιατί ένα κόμμα το οποίο έχει αρχές αξίες και διεκδικεί το χαρακτηριστικό της συνέχειας και της συνέπειας, ότι καλούμαστε να αναδεικνύουμε τη διαύγεια που χαρακτηρίζει τον τρόπο που λειτουργούμε και τον τρόπο που χειριζόμαστε τα ευαίσθητα οικονομικά ζητήματα.

Δεν υπάρχει λοιπόν τίποτα σκοτεινό σ αυτή την υπόθεση. Υπάρχει βεβαίως η ανάγκη ενός κόμματος που από φύση, από θέση είναι κόμμα πρωταγωνιστικό να αντλήσει από τους φίλους του τους πόρους εκείνους που θα του επιτρέψουν να αναδείξει με καλύτερο ευκολότερο με αποτελεσματικότερο τρόπο τη δράση του. Και θα ήθελα μια και βρισκόμαστε σ αυτό το θέμα να ζητήσω από όλες και από όλους την αποτελεσματική και αποφασιστική συνδρομή σ αυτή την προσπάθεια. Μια τελευταία επισήμανση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που θα ήθελα να κάνω. Είμαστε βέβαιοι στο κλείσιμο περίπου της κοινοβουλευτικής Συνόδου. Και είναι βέβαιο ότι επί μακρόν τουλάχιστον τη φετινή σαιζόν όπως θα λέγαμε μας απασχόλησαν, καλώς ή κακώς άλλο θέμα, άλλες προτεραιότητες. Είναι όμως βέβαιο ότι ένα κύριο κομμάτι της πολιτικής μάχης γίνεται στη Βουλή. Όχι μόνο, ειδικά τη σημερινή εποχή. Αλλά πάντως είναι μέγα σφάλμα να αγνοείται ή να υποβαθμίζεται, το πως διαμορφώνονται οι απόψεις οι προτεραιότητες, αλλά και το πολιτικό κλίμα, μέσα στο Κοινοβούλιο.

Θα ήθελα λοιπόν να ζητήσω και να παροτρύνω και για τις λίγες βδομάδες που μένουν μέχρι τη λήξη της Συνόδου, αλλά κυρίως σε ότι αφορά το «πονηρό θέρος»- είναι γνωστές άλλωστε οι τακτικές μέσα από Τμήματα να επιχειρείται να περνούν διατάξεις καίριας σημασίας ή αμφιλεγόμενης σκοπιμότητας- να βγάλουμε τον καλύτερό μας εαυτό. Μεταξύ των άλλων -και κλείνω μ αυτό κυρίες και κύριοι συνάδελφοι-

για ένα λόγο που νομίζω τον αισθανόμαστε όλοι: Ακούω τα τελευταία χρόνια ότι το ΠΑΣΟΚ υπερέχει σε μεσαία στελέχη. Εγώ δεν το κατάλαβα ποτέ αυτό. Έχω ζήσει 23 χρόνια το χώρο. Από 18χρονος ΟΝΝΕΔίτης με πολλούς άλλους, είμαι σ' αυτή την αίθουσα. Και όχι μόνο και ξέρω την ποιοτική διαφορά που υπάρχει. Και βεβαίως επειδή η καθεμία και ο καθένας σ' αυτόν τον τόπο έχει τη δική του ή τη δική της διαδρομή, ξέρουμε ποιοι είναι και με ποιους τρόπους παρουσιάζονται ως «επίλεκτα εκσυγχρονιστικά» στελέχη της άλλης πλευράς. Όμως εκεί είναι ένα μέτωπο μάχης που καλούμαστε να βγάλουμε την πραγματικότητα στον αέρα. Καλούμαστε να το αναδείξουμε. Όχι να το λέμε μεταξύ μας γιατί ξέρουμε την αλήθεια, αλλά να πείσουμε τα ευρέα στρώματα γι' αυτό και κυρίως τους διαμορφωτές κοινής γνώμης. Και ο πρώτος και καλύτερος τρόπος να το κάνουμε είναι αναδεικνύοντας την υπεροχή μας στο κοινοβουλευτικό επίπεδο. Άλλωστε η εμπειρία μου λέει ότι όποτε δώσαμε αυτές τις μάχες, ακόμα και πρόσφατα, στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων καταγάγαμε συντριπτική νίκη. Σημαίνει αυτό λοιπόν ότι με την κατάλληλη προετοιμασία, εσωτερική οργάνωση και κατανομή ρόλων και κυρίως με την ανάδειξη αυτού του αισθήματος ευθύνης, στο κοινοβουλευτικό επίπεδο μπορούμε να εμπεδώσουμε μέσα σε λίγους μόνο μήνες τη σαφή υπεροχή που διαθέτει και μπορεί να εξασφαλίσει στο διηνεκές η παράταξή μας. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η καθεμιά και ο καθένας μας κρίνονται απ' την πραγματικότητα και την συμπεριφορά της και του. Θα ήθελα λοιπόν -βέβαια είναι η λήξη τώρα της Συνόδου- προχωρώντας πλέον στις κινήσεις προετοιμασίας για την επόμενη Συνοδό, να προβληματισθούμε, να σκεφτούμε και να αποφασίσουμε τελικά και να αναλάβει η καθεμιά και ο καθένας ένα συγκεκριμένο ρόλο ατομικής ευθύνης. Ακόμα και μέσα στις ίδιες τις ΟΚΕ δεν θα πρέπει να διαχέεται η υπόθεση μεταξύ πολλών. Αλλά η καθεμιά ή ο καθένας να αναλαμβάνει ένα συγκεκριμένο τομέα με τα όποια κριτήρια μπορούμε. Και μόνο κυρίες και κύριοι συνάδελφοι αν σκεφτείτε πόσοι δημόσιοι οργανισμοί υπάρχουν κάθε κατηγορίας και βέβαια υποκείμενοι σε διάφορα υπουργεία, που βρίθουν συνήθως από αποδεικτικό υλικό της ανικανότητας, της αποτυχίας, της σπατάλης, της κακοδιαχείρισης, της εσκεμμένης κακής επιλογής προσώπων, είναι αρκετό για να πειστούμε ότι υπάρχει πολλή δουλειά να γίνει. Και ότι δεν χρειάζεται να μένουμε μόνο σ' εκείνα που αναδεικνύουν είτε τα μέσα της ενημέρωσης, είτε στα κορυφαία θέματα που είναι βέβαια μεγάλα, χρήζουν της ανάλογης προσοχής, αλλά κάποτε από κατάλληλους επικοινωνιακούς χειρισμούς της Κυβέρνησης μπορεί να λειτουργούν και ως άλλοθι συγκαλυπτικό των άλλων, εκείνων που καμιά φορά θεωρούμε μικρά ή μικρότερα, αλλά τελικά αναδεικνύουν εάν υπάρχει πραγματικός σεβασμός προς τον πολίτη και βέβαια προς τον Έλληνα φορολογούμενο. Με αυτές τις σκέψεις θα ήθελα να παρακαλέσω να προχωρήσουμε στα

επόμενα θέματα της ημερησίας διατάξης και να σας ευχαριστήσω για την
προσοχή σας.

Αρχή
σελίδας